

ималъ авторитетъ по хайдутството, и билъ шѣталъ вече по Стара-планина около Сливенъ и Котелъ.

Нено Господиновъ се завърналъ въ Сливенъ въ началото на февруарий 1876 г.; една седмица следъ него пристигнали Георги Икономовъ и Стоилъ воевода. Мжчно могли да минатъ по-рано презъ зимата Стара-планина.

Георги Икономовъ, известенъ деецъ въ Русе и въ Старо-Загорското възстание, пожелалъ да се върне, макаръ и временно въ родния си градъ, за да използва връзките си съ сливенци, и поработи, докато неговиятъ близъкъ приятелъ отъ Русе, Иларионъ, си привърши работата въ Ромъния и пристигне. Само така можемъ да си обяснимъ, защо Иларионъ се бавилъ толкова дълго време въ Ромъния, изпълнявайки тамъ възложената му важна задача — да тича отъ Гюргево до Букурещъ и обратно и да снабдява чрезъ Русе комитетитъ съ оржжие и др. военни материали. Очевидно, той разчиталъ много на изпратенитъ преди него, сигурно по взаимно споразумение, Г. Икономовъ и Стоилъ воевода.

Последнитъ заварили Сливенската рев. организация въ твърде тежко положение. Следъ Старо-Загорското възстание, при разследване на хванатитъ възстаници, се разкрили връзките имъ съ Сливенъ. Очаквали се арести на компрометирани съзаклятници; затова Стоилъ воевода, опитенъ и практиченъ умъ, предложилъ последнитъ да се скриятъ въ Стара-планина, въоржжени, за да образуватъ тамъ хайдушкото гнѣздо, около което да се групира отпосле бждещата възстаническа чета. Отначало, на 9. мартъ (св. Четиридесетъ мжченици) тамъ избѣгали съ оржжие и станали нелегални 6 души компрометирани сливенци, следъ тѣхъ тамъ отишелъ и имъ станалъ времененъ воевода Илия Маджаровъ, токущо избѣгналъ отъ сливен-